

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**Pericopa Apostolică la Duminica a XXIX-a
după Rusalii**

Iar când Hristos, Care este viața voastră, Se va arăta, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru slavă. Drept aceea, omorâți mădularele voastre, cele pământești: desfrânarea, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este închinare la idoli, Pentru care vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării, În care păcate ați umblat și voi odinioară, pe când trăiați în ele. Acum deci vă lepădați și voi de toate acestea: mânia, iușimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de rușine din gura voastră. Nu vă mințiți unul pe altul, fiindcă v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui, Și v-ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește, spre deplină cunoștință, după chipul Celui ce l-a zidit, Unde nu mai este elin și iudeu, tăiere împrejur și netăiere împrejur, barbar, scit, rob ori liber, ci toate și întru toți Hristos. Duh.

Coloseni III, 4-11

**Evangelia la Duminica a XXIX-a după
Rusalii**

Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, Și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi! Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Și acela era samarinean. Și răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? Și i-a zis: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit.

Luca XVII, 12-19

**Curățești-ne, Doamne, de lepra
nemulțumirii. Duminica celor zece leproși**

"...Dumnezeiescul apostol Pavel, în cuvântul care s-a grăit astăzi ne învață: "Fraților, când se va arăta Hristos, Care este viața voastră, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru mărire (întru slavă). Drept aceea omorâți mădularele voastre, ale omului pământesc (adică ale

omului care vede numai în materie, numai în trup): desfrânarea, necurăția, patimă, pofta cea rea, lăcomia, care este o închinare la idoli" (Coloseni 3, 4-5). Și ce-au fost idolii dacă nu tocmai o zeificare, o îndumnezeire a patimilor omenești și a lumii acesteia dezrădăcinate – în conștiința lor, nu în ființa ei – din Dumnezeu? Și zice iarăși Apostolul: "Acum deci lepădați și voi toate acestea: mânia, iușimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de rușine din gura voastră. Nu vă mințiți unul pe altul, fiindcă v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, care se înnoiește, spre deplină cunoștință, după chipul Celui ce l-a zidit (adică al Mântuitorului Hristos)" (Coloseni 3, 8-10). Tatăl, din voința Lui dumnezeiască ne-a zidit pe toți, prin Fiul și după chipul Fiului, în Duhul Sfânt. Apostolul, deci, iubiților, ne spune acest adevăr: lepădați toate aceste forme ale răului, care vă descompun! Prin care vă pierdeți unitatea adâncă cu Dumnezeu și unitatea dinlăuntrul vostru. Căci nu e unitate a sufletului fără legătură cu Cel Unul Dumnezeu; și această unitate se întipărește apoi în făptura mea.

De aceea, cele două laturi ale iubirii sunt, așa cum le cunoaștem: "Să iubești pe Dumnezeu din toată inima ta, puterea ta, cugetul tău, vârtutea ta, inima ta, iar pe aproapele (citim în Vechiul Testament) ca pe tine însuși", iar Mântuitorul a zis: "Așa să vă iubiți unul pe altul, precum Eu v-am iubit". Atunci, în iubire stă unitatea. Lumina și iubirea, sensul și viața mă îndumnezeiesc. Și sensul e Dumnezeu – din Tatăl în Fiul (Logosul), iar viața în Duhul Sfânt. Acestea-mi dau unitatea. Iar ne iubirea și lipsa luminii dumnezeiești, păcatele mă descompun. Trebuie înțeles acest lucru. Negrăit, aici e toată taina suferinței, bolii, stricăciunii și morții.

Cei care ne împărtășim – unii adeseori – să citim cu atenție rugăciunile dinaintea Sfintei Împărtășanii, spre pildă Rugăciunea a patra, a Sfântului Simeon Metafrastul: "... Ci vezi, Doamne, smerenia mea, și-mi iartă toate păcatele mele; vezi, că s-au înmulțit mai mult decât perii capului meu fărădelegile mele. Ce rău n-am săvârșit? Ce păcat n-am făcut? Ce rău nu mi-am închipuit în sufletul meu? Că iată, și cu faptele am făcut (și desfășoară acest tablou tragic, ruinător, distrugător al unității și al ființei mele): desfrânare și preadesfrânare,

mândrie, trufie, batjocură, hulă, vorbă deșartă, înfierbântare la răs, beție, lăcomie a pântecelui, mâncare fără măsură, răutate, pizmuire, iubire de argint, iubire de avuție, cămătărie, iubire de mine însumi, iubire de mărire, hrăpire, nedreptate, agonisire de rușine, invidie, grăire de rău, fărădelege; toate simțirile și toate mădularele mi le-am întinat și le-am stricat și de nici o treabă le-am făcut (dacă s-au îmbolnăvit, ce treabă, ce faptă bună să mai fac?), ajungând cu totul sălaş diavolului”. În traduceri mai vechi: “ajungând cu totul prăvălie diavolului” – adică acolo unde își pune el marfa lui și de unde îi trimite și pe alții să cumpere; ca să devii pe urmă tu contagiune pentru cealaltă lume, să-i strici și pe ceilalți.

Să spună și savanții, și psihologii, și toți analiștii sufletului omenesc: toate aceste patimi, ele mă descompun. Eu trăiesc atunci – nu numai în lepră, în orice boală – contemplând tragic descompunerea trupului meu; dar, întâi, descompunerea sufletului; de acolo pleacă această tragedie a sufletului.

Și de această tragedie de care sufereau cei zece leproși i-a vindecat Mântuitorul. I-a vindecat cum? Doar privindu-i. Aruncându-și asupra lor, odată cu privirea, iubirea și cuvântul Lui: “Mergeți și arătați-vă preoților!”. Așa era legea la evrei: preoții erau și medici; aveau pregătire la templu. Erau și medici, de bună seamă, în vremea aceea. În Vechiul Testament se spune: “Dă cinste medicului, și el e tot de la Dumnezeu”, iar Mântuitorul spune: “N-au trebuință cei sănătoși de doctor, ci cei bolnavi”. Așadar, preoții aveau o dublă misiune: odată cu rugăciunea, cu darul pe care-l primeau de la Dumnezeu, aveau și această investitură deosebită, să constate însănătoșirea suferinzilor și să-i declare, deci, în fața mulțimii, a poporului, de acum curățiți, sănătoși, ca ei să poată intra în comunitate, în societate. Căci altfel, precum știm, erau izolați. Și trebuia, când se apropiau oameni de ei, să strige: “Necurat! Necurat!”; iar în sinagogă li se crea un loc special, unde erau acceptați, totuși. În această stare tragică, de moarte vie, Mântuitorul rostește doar cuvântul: “Arătați-vă preoților!”. Ei merg să se arate. Pe cale s-au vindecat. Preoții au constatat. Și, amănunt atât de revelator: unul dintre leproși se întoarce și vine la Mântuitorul, Îi cade în genunchi, se pleacă și “dă slavă lui Dumnezeu”, Îi mulțumește. Iar Mântuitorul rostește: “Au nu toți zece s-au vindecat? Dar cei nouă unde sunt? Numai unul s-a aflat să dea slavă lui Dumnezeu...?” – nu simplu “să mulțumească”. E o nuanță adâncă, tot atât de revelatoare. “... numai acesta, și care este de alt neam?” (era samarinean).

Iubiților, două idei se desprind de aici și ne luminează conștiința. Din cei zece, unul vine și-I dă mulțumire lui Dumnezeu. Unul, care-și descoperă unicătatea și care răspunde dureros la una din temele noastre obișnuite. Când ne-am întregat adesea ce înseamnă sănătatea sufletului, sănătatea mintală sau normalitatea, și am cercetat la diverși oameni de știință, savanți, mai ales la psihiatri, am găsit definită sănătatea,

normalitatea, drept “integrarea în mediu, în societate”. Mi-am zis atunci: deci societatea îl face pe om sănătos?! Acest mediu social trebuie înțeles în diversitatea lui, pentru că, dacă unul se integrează foarte bine într-un mediu de tâlhari, într-o mafie, înseamnă că el e normal? Altfel spus, lumea, ea îți dă ție sănătatea? Erau în societate cei zece, nu? Dar unul dintre ei n-a acceptat, pur și simplu, să rămână în societatea aceea. A fost singurul care s-a rupt de ea și a înțeles că nu lumea l-a vindecat pe el. Și el vine – în unicitatea lui, în conștiința lui unică – la Mântuitorul. Și spune Scriptura: “să-I dea slavă”; nu simplu “să-I mulțumească”. E ceea ce numim îndeobște “recunoștință”. Dar ce înseamnă recunoștința? Recunosc, îmi recunosc obârșia în Dumnezeu. De aceea spune Mântuitorul “să dea slavă lui Dumnezeu”: taina slavei, a preamăririi lui Dumnezeu, din care eu mă împărtășesc. Iar în alt loc: “Slava de la oameni nu caut”. Pentru că Mântuitorul descoperă slava nu pentru Sine, ci pentru noi. Nu spune El Tatălui, pentru ucenici: “Tată, slava pe care Mi-ai dat-o Mie Eu le-am dat-o lor”? Slava lui Dumnezeu nu e pentru a se preamări pe Sine Dumnezeu, ci pentru a ne împărtăși nouă slava – lumina, iubirea, bucuria, puterea, sănătatea. E altceva decât slava pe care o aducem noi, oamenii. Iertați, îmi vine în gând cuvântul lui Eminescu: “Iar deasupra tuturor s-o scula vreun mititel / Nu slăvindu-te pe tine, lustruindu-se pe el”. Aceasta e nefericita noastră stare, de a schimba tâlcul, sensul slavei lui Dumnezeu. Slava Lui, pe care o împărtășește cu noi, cum adesea pomenim cuvântul Sfântului Grigorie Palama: “Dumnezeu, fire mai presus de fire, nu are a sui la slavă mai înaltă. Slava Lui se descoperă prin coborârea la cele smerite”. Slava lui Dumnezeu în smerenia Lui ni s-a descoperit, în chipul robului pe care L-a luat și al crucii pe care S-a răstignit deschizând brațele Lui și îmbrățișându-ne pe noi, pentru a ne dăruia nouă slava.

Și acest unu a înțeles Cine l-a vindecat, spre deosebire de sârmanii lui confrăți de suferință, care nu s-au întors la El. Trupește s-au vindecat; întrebarea este: s-au vindecat și sufletește? Or Mântuitorul spune: “Numai acesta s-a aflat să dea slavă lui Dumnezeu?”. Și-i zice: “Mergi! Credința ta te-a mântuit”. De aceea am spus la început: cei nouă s-au vindecat trupește; acesta s-a mântuit; când a crezut (credința în Hristos). Și a primit slava Lui – mântuirea!

Așadar, revin asupra normalității, a sănătății mintale, adică nu numai a trupului, ci și a sufletului. Cum înțelegem noi taina aceasta a sănătății mintale, a normalității, a păstrării unității mele cu Dumnezeu și cu lumea? M-a întregat cineva, răscolitor în adâncul sufletului: “Părinte, pentru trup, întreg medicii, dar pentru suflet, așa am socotit, că se cuvine să întreg un preot: ce înseamnă sănătatea sufletească?”. Am stat o clipă... În chip firesc, spontan, mi-am înălțat sufletul la Dumnezeu și am cugetat că e cuvios sau cuvenit să răspund așa: “Dacă trupește simt sănătatea atunci când toate organele mele trupești, aparatele – creierul, inima,

ficatul, plămâni, rinichii, stomacul, ochii, urechile – toate își împlinesc menirea lor înscrisă fiziologic în trupul meu și care, prin urmare, funcționează pentru că se află în organica unitate, la fel și puterile mele sufletești (cele firești – intelectul, sentimentele, voința; cele morale – înțelepciunea, dreptatea, bărbăția sau curajul, cumpătarea și înfrânarea, stăpânirea patimilor plăcerii, a desfrâului, a patimilor mâniei și stăpânirea de sine; și cele teologice – credință, nădejdea, dragostea și, împreună cu ele: bunătatea, pacea, îndelunga răbdare, asceza, postul), toate aceste puteri sufletești, virtuți morale, virtuți teologice, își împlinesc menirea lor pozitivă, afirmativă (Dumnezeu este da și numai da; și eu răspund zidirii mele după chipul lui Dumnezeu: “Da, Doamne, cred și Te mărturisesc!”), atunci și numai atunci când aceste puteri sufletești mă zidesc pe mine, mă construiesc pe mine în credință, în adevăr, în iubire, și eu devin un punct, smerit, de contagiune mântuitoare, nu distrugătoare. Atunci eu simt în această unitate a fapturii mele (chiar în boală și în orice situație a vieții), prin Dumnezeu, prin rădăcina mea, prin Ziditorul meu, simt sănătatea sufletului.

Iată, aceste daruri pe care le-am evocat sunt, cum spune Sfântul Maxim Mărturisitorul, “însușiri ale Dumnezeirii care în noi devin virtuțile noastre”, “materia spirituală” a sufletului și a vieții noastre, dacă putem spune așa. Acestea toate constituie ființial existența noastră, zidirea noastră și mântuirea noastră, așa cum ele sunt descoperite în Iisus Hristos, Modelul.

Deci Fiul lui Dumnezeu făcut Om, El le-a întrupat pe toate în plinătate, și nu poți dobândi sănătatea fără această icoană a Mântuitorului Hristos. În toate acestea e cuprinsă, firește, și societatea; e cuprins și mediul, sunt cuprinse toate. Dar toate pleacă din rădăcina lor și merg spre sensul, spre țelul lor. Pentru că lumea aceasta nu poate oferi nici modelul moral absolut – nu poate întemeia o etică, zice știința –, nu poate oferi nici sensul existenței, care este Hristos Domnul. Eu țin seamă de mediu, de lume, dar totdeauna mă ridic la Obârșia mea, la Chip, la Modelul meu, la Hristos.

Pentru care spun și aici cuvântul luminat de Dumnezeu, pe care l-a rostit Eminescu, vorbind de jertfa Mântuitorului, care în momentele acelea de suferință supremă pe cruce Se jertfește cerând iertare Părintelui Ceresc, pentru răstignitori; Se jertfește deci pentru toți. Așa a înțeles Eminescu jertfa Mântuitorului pe cruce: “Astfel, a te jertfi din iubire pentru alții, nu din dispreț, cum o făceau filosofii vechi, stoicii, nu din respectul unei legi, ci în numele lui Dumnezeu și pentru semenul tău, din iubire pentru lume, e cea mai înaltă formă a existenței umane. În ea e acel sâmbure de adevăr – iubirea în stare să dizolve întreaga dizarmonie dintre oameni și asprimea luptei pentru existență, ce bântuie natura întregă”.

O, Doamne, fă-ne vrednici pe toți, să învățăm și de la el, de la acest poet al neamului, cum a învățat el de la Tine, taina iubirii, taina vindecării de tot răul, taina

mântuirii. “Iubirea, cea mai înaltă formă a existenței umane”, pe care Tu ne-ai descoperit-o, Doamne. Și vindecatul lepros Ți-a dat slavă... Astfel nu numai că s-a vindecat truște, ci s-a și mântuit. Fă-ne vrednici, Doamne, de acest dar, ca noi, cei care Te cinstim pe Tine, să fim deplin sănătoși – sufletește întâi, și truște; prin credința în Tine, prin lumina vieții Tale, prin iubirea Ta, Doamne!

Observați: de ce rugăciunea pe care am citit-o adineauri, în care sunt arătate patimile care ne descompun, sau altă rugăciune – a treia: “Cel ce ai primit cu trupul Tău patimile cele de viață făcătoare și mântuitoare – crucea, piroanele, sulita, moartea – omoară-mi patimile cele truște, care îmi strică sufletul!”, de ce aceste rugăciuni sunt puse înainte de Sfânta Împărtășanie? Tocmai pentru că ele ne pregătesc să ne împărtășim – odată cu credința în Hristos, odată cu primirea cuvântului Evangheliei – și cu trupul Lui, pentru trupul și sufletul nostru. Astfel ne vindecăm.

Așa, Tu Doamne, “Cel ce cu îngroparea Ta ai prădat împărăția iadului, îngroapă sfaturile mele cele viclene, prin gânduri bune, și risipește duhurile cele viclene. Cel ce cu Învierea Ta cea de a treia zi și de viață purtătoare ai ridicat pe strămoșul cel căzut, ridică-mă și pe mine, cel ce am alunecat în păcat, punându-mi înainte chipuri de pocăință. Cel ce cu preaslăvita înălțarea Ta la cer ai îndumnezeit trupul pe care l-ai luat și l-ai cinstit cu șederea de-a dreapta Tatălui”, învrednicește-mă, Doamne, cu împărtășirea din cuvântul Tău, din virtuțile Tale. Căci virtuțile sunt daruri de la Dumnezeu venind în trupul nostru. Și prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Tău, Doamne, să dobândim deplina noastră sănătate sufletească și trușească și mântuirea de tot răul. Cu rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale tuturor sfinților Tăi. Amin.”

Părintele Constantin Galeriu

Ce este “(ne)curăția femeii” și cum se raportează Biserica la ea. Drepturile femeilor creștine în perioada ciclului menstrual (Prima parte)

Motto: *Dacă femeia moare la naștere, noi o considerăm sfântă, ca una ce și-a dat viața pentru a aduce un om nou în lume, dar dacă ea rămâne în viață, noi îndrăznim să o numim „necurată” timp de 40 de zile.*

Săraca femeie! Oare ce-i mai bine pentru ea?

De multe ori am fost întrebat despre drepturile și îndatoririle femeilor în „perioada necurăției lunare” și,

acumulând anumite materiale, am hotărât să formulez un răspuns.

I. Așa-numita „necurăție lunară” (menstruația), precum și „necurăția femeii lăuze” sunt noțiuni incompatibile cu creștinismul, mai ales că e vorba despre niște procese fiziologice inevitabile, fără de care o femeie nu ar putea deveni mamă! Scurgerea de sânge din corpul femeii nu este o necurăție, ci din contra, o curățire a organismului ei și care nu afectează starea duhovnicească a femeii, ci este exact ca și curgerea mucoasei nazale sau vărsarea lacrimilor, care de asemenea sunt procese de curățire. Faptul că o astfel de curățire presupune scurgeri de sânge, nu schimbă prea mult datele problemei, mai ales în prezent, când măsurile de igienă împiedică orice vărsare de sânge în spațiile publice sau private.

II. Despre implicațiile teologice ale așa-numitei „necurății rituale” există un studiu foarte bun al maicii Vassa Larina (tradus acum și în românește). Am observat că în acel studiu lipsește un citat important la acest subiect, și anume capitoul 27 din cartea a VI-a a Constituțiilor Apostolice – text pe care-l vom reda mai jos.

III. În acord cu cele două surse de mai sus putem formula următoarele concluzii:

1) În orice perioadă a lunii, inclusiv în perioada ciclului lunar, femeia poate intra în biserică și participa la toate slujbele. Vechile interdicții de a intra în biserică erau legate de faptul că în trecut, în general, nu se permitea prezența la Liturghie a celor care nu se împărtășesc, dar și pentru că, din lipsa unor măsuri adecvate de igienă, sângele menstrual putea curge chiar în biserică. Deja de peste o mie de ani Biserica admite prezența la Liturghie și a celor care nu se împărtășesc. Pe de altă parte, de câteva decenii bune s-au inventat măsuri igienice care practic exclud pătrerea bisericii de sânge.

2) Botezul și Împărtășirea euharistică sunt interzise în această perioadă (pentru că Sângele lui Hristos sfințește și sângele nostru și aruncarea lui trebuie evitată), dar nu și sărutarea icoanelor, citirea Bibliei, aprinderea lumânărilor/candelei și chiar consumarea anafurei și aghesmei. În foarte multe mănăstiri de maici, în special din Grecia, monahiile în perioada ciclului menstrual iau anafură și beau aghesma – practică mai greu acceptată în mediile parohiale și, culmea, nu de preoți, ci de însăși femeile. Trebuie însă să fie clar că anafura (numită mai corect „antidor”) se dă anume celor care nu se pot împărtăși, iar aghesma se sfințește și se folosește anume pentru înlăturarea oricărei necurății. Din moment ce Molitfelnicul prevede rânduiri de stropire cu aghesma a animalelor, cu atât mai mult o femeie (care e după chipul lui Dumnezeu) poate lua aghesma chiar și în perioada firească legată de maternitatea ei. E bine ca în această privință să se țină cont și de sfatul duhovnicului (nădăjduind că și duhovnicul este cu dreaptă socoteală). Consider că săvârșirea Cununii și Maslului în această

perioadă trebuie să se facă tot cu binecuvântarea duhovnicului (mai ales că și aceste Taine ar trebui să fie legate de împărtășirea euharistică).

3) Imediat după terminarea ciclului menstrual, fără a aștepta un anumit număr de zile (decât poate una, pentru siguranță), femeia se va împărtăși iarăși. Iar în cazul unor hemoragii de lungă durată, care nu sunt rezultatul unor menstruații obișnuite, ci mai degrabă o boală, femeia poate fi împărtășită chiar și cu aceste scurgeri de sânge (așa cum se împărtășesc și alți oameni răniți în spitale). Se cunosc multiple cazuri când femeile s-au vindecat de hemoragie anume datorită împărtășirii cu Trupul și Sângele Domnului. Acestea sunt cazuri excepționale, care nu trebuie să devină regulă, dar existența lor nu trebuie totuși exclusă.

4) În perioada de după naștere, femeia are un fel de „concediu liturgic”, având dreptul să lipsească de la slujbe pentru a se reface fizic. De regulă, la 40 de zile după naștere, femeia vine la biserică pentru a i se citi rugăciunile de reintrare în biserică. Și dacă botezul copilului are loc după citirea acestor rugăciuni, mama copilului poate asista la botezul propriului copil fără nici o problemă. Dacă femeia este sănătoasă și i s-a oprit orice fel de scurgere, ea se poate adresa după rugăciunea de reintrare în biserică și înainte de 40 de zile. Dar și în această privință nu trebuie îngăduite exagerările.

Iată mai jos textul din Constituțiile Apostolice (despre care am amintit la punctul II):

Dacă păzesc obiceiurile iudaice privitoare la scurgeri de sâmbântă, scurgeri în vis și relațiile trupești potrivit Legii (Levitic 12; 15; 22), să ne spună dacă în ceasurile și zilele în care suferă ceva din acestea se feresc să se roage, să se împărtășească din Euharistie sau să atingă Cartea; și dacă spun că da, este evident că sunt goi de Duhul Sfânt Care rămâne pururea în cei credincioși, căci despre cei cuvioși spune Solomon ca fiecare să fie gata că: „Atunci când doarme, să-l păzească, și când se scoală, să vorbească cu el” (Proverbe 6:22). Căci dacă socotești, femeie, că atunci când ești în cele șapte zile ale scurgerii tale (Levitic 15:12), ești goală de Duhul, și atunci, dacă mori pe neașteptate goală de Duhul, vei pleca la Dumnezeu fără îndrăznirea nădejzii. Întrucât ai însă negreșit pe Duhul în chip inseparabil, fiindcă El nu este într-un loc, atunci ai nevoie de rugăciune și de cercetarea Duhului Sfânt, întrucât în această stare n-ai făcut nici o fărădelege. Fiindcă nici împreunările legitime, nici lehuzia, nici curgerea sângelui, nici scurgerile în vis nu pot întina firea omului sau să o separe de Duhul Sfânt, ci numai necredința, impietatea și fapta contrară legii. Pentru că Duhul Sfânt rămâne mereu în cei care L-au dobândit, cât timp vor fi vrednici, iar pe cei de care se separă îi face pustii și predați duhului rău. Dar orice om e plin fie de Duhul Sfânt, fie de [duhul] cel necurat și îi este cu neputință să scape de fiecare din aceștia, dacă nu suferă ceva contrar lor; căci Mângâietorul urăște orice minciună (Fapte 5:3), iar diavolul urăște orice adevăr

(Ioan 8:44). Dar oricine a fost botezat cu adevărat e separat de duhul diavolesc și e în Duhul Sfânt, iar în cel ce face binele rămâne Duhul Sfânt umplându-l de înțelepciune și pricepere și duhul rău nu se poate apropia de el, pentru că observă atacurile lui. Deci tu femeie, dacă, așa cum spui, în zilele scurgerii tale ești goală de Duhul Sfânt, atunci ești plină de cel necurat; căci nerugându-te, nici citind, îl chemi fără voie, fiindcă el îi iubește pe cei nerecunoscători, leneși, nepăsători, somnoroși, deoarece și el, întrucât a fost bolnav de nerecunoștință, a fost dezbrăcat de către Dumnezeu de demnitatea sa, fiindcă a ales să fie diavol în loc de arhanghel. De aceea, abține-te, femeie, de la cuvinte zădarnice, adu-ți aminte întotdeauna de Dumnezeu Care te-a creat și roagă-te Lui, fiindcă este Domn și al tău și a toate, și meditează la Legile Lui, nerespctând nimic din practicile care țin sau de curățirea naturală sau de împreunarea legiuită sau de naștere ori lepădare, sau de întinarea trupului, căci astfel de practici sunt invențiile zădarnice ale unor oameni nebuni și n-au nici un sens. În chip asemănător nici îngroparea unui om, nici oasele unui mort, nici mormântul, nici oricare mâncare, nici scurgerea în vis nu pot întina sufletul omului, ci numai necredința în Dumnezeu, fărădelegea și nedreptatea față de aproapele, adică răpirea, violența sau altceva contrar dreptății, adulterul sau desfrânarea.

[Am citat după: Constituțiile Apostolice, cartea VI, cap. 27, în „Canonul Ortodoxiei” (diac. Ioan Ică Jr.), vol. 1, Ed. Deisis 2008, pp. 707-708.]

Sursa: www.teologie.net

Efectele științific observate ale binecuvântării, ale semnului Crucii și ale rugăciunii

Oamenii pot să se vindece într-adevăr în biserici atunci când ating sfintele moaște sau sanctuarele. Oamenii de știință din Petersburg au dovedit-o și au descoperit și mecanismul „material” al acestui fenomen divin. [1] „O rugăciune este un remediu puternic”, spune Valeri Slezin, șeful Laboratorului de Neuropsihofiziologi e al

Institutului de Cercetare și Dezvoltare Psihoneurologică Bekhterev din Petersburg . „Rugăciunea nu numai că reglează toate procesele din organismul uman, dar ea repară și structura grav afectată a conștiinței.”[2]

Profesorul Slezin a făcut ceva de necrezut – a măsurat puterea rugăciunii. El a înregistrat electroencefalogram ele unor călugări în timp ce se rugau și a captat un fenomen neobișnuit – „stingerea” completă a cortexului cerebral.

Această stare poate fi observată numai la bebelușii de trei luni, atunci când se află lângă mamele lor, în siguranță absolută. Pe măsură ce persoana crește, această senzație de siguranță dispăre, activitatea creierului crește și acest ritm al biocurenților cerebrali devine rar, numai în timpul somnului profund sau al rugăciunii, așa după cum a dovedit omul de știință. Valeri Slezin a numit aceasta stare necunoscută „trezie ușoară, în rugăciune” și a dovedit ca are o importanță vitală pentru orice persoană.

Este un fapt cunoscut că bolile sunt cauzate mai ales de situații negative și afronturi care ne rămân înfipte în minte. În timpul rugăciunii, însă, grijile se mută pe un plan secundar sau chiar dispar cu totul. Astfel, devine posibilă atât vindecarea psihică și morală cât și cea fizică.

Slujbele bisericesti ajută și ele la ameliorarea sănătății. Inginera și electrofiziciană Angelina Malakovskaia, de la Laboratorul de Tehnologie Medicală și Biologică a condus peste o mie de studii pentru a afla caracteristicile sănătății unor enoriași înainte și după slujbă. A rezultat că slujba în biserică normalizează tensiunea și valorile analizei sângelui.

Se pare că rugăciunile pot să neutralizeze chiar și radiațiile. Se știe că după explozia de la Cernobîl, instrumentele de măsură pentru radiații au arătat valori care depășeau capacitatea de măsurare a instrumentului. În apropierea Bisericii Arhanghelului Mihail, însă, aflată la patru km de reactoare, valoarea radiațiilor era normală.

Oamenii de știință din Petersburg au confirmat, cu ajutorul experimentelor efectuate, că apa sfințită, semnul Crucii și bătutul clopotelor pot să aibă, de asemenea, proprietăți vindecătoare. De aceea, în Rusia, clopotele bat întotdeauna în cursul epidemiilor.

Ultrasunetele emise de clopotele care bat omoară virușii de gripă, hepatită și tifos... Proteinele virușilor se încovoie și nu mai poartă infecția, a spus A. Malakovskaia. Semnul crucii are un efect și mai semnificativ : omoară microbii patogeni (bacilul de colon și stafilococi) nu numai în apa de la robinet, ci și în râuri și lacuri. Este chiar mai eficient decât aparatele moderne de dezinfecție cu radiație magnetică.

Laboratorul științific al Institutului de Medicină Industrială și Navală a analizat apa înainte și după sfințire.

A rezultat că dacă se citește rugăciunea Tatăl Nostru și se face semnul Crucii asupra apei, atunci concentrația bacteriilor dăunătoare va fi de o sută de ori mai mică. Radiația electromagnetică dă rezultate mult inferioare...

Astfel, recomandările Ortodoxe de a binecuvânta orice mâncare sau băutură nu au numai o valoare spirituală, ci și una preventivă.

Apa sfințită nu este numai purificată, ci ea își schimbă și structura, devine inofensivă și poate să vindece. Aceasta se poate dovedi cu aparate speciale.

Spectrograful indică o densitate optică mai mare a apei sfințite, ca și cum aceasta ar fi înțeles sensul rugăciunilor și l-ar fi păstrat. Aceasta este cauza acestei puteri unice de a vindeca. Singura limită este că vindecă numai pe cei credincioși.

„Apa «distinge» nivelul de credință al oamenilor. », spune A. Malenkovskaia. Atunci când un preot sfințește apa, densitatea optică este de 2,5 ori mai mare, atunci când sfințirea este efectuată de o persoană credincioasă laică, numai de 1,5 ori mai mare, dar cu un om botezat și necredincios, fără cruce la gât, schimbările au fost nesemnificative.

(Tradus din rusă în engleză de Julia Bulighina, iar din engleză în română, de Cristina M. C1999-2009 „Pravda Ru”)

[1] De fapt, după cum se va vedea, au fost capabili să măsoare unele efecte, dovedind cu mijloacele științifice actuale ceea ce Sfinții Părinți știu, prin experiență, de 2000 de ani, dar „mecanismul”, fiind divin, nu poate fi explicat în termeni omenești. (N.T.)

[2] Această putere vindecătoare pe plan fizic, moral și spiritual a rugăciunii Tatăl Nostru și a rugăciunii, în general, spusă cu credință, am văzut-o cu ochii mei în programul 12 Pași pentru Alcoolici Anonimi și Al-Anon (pentru familii afectate de alcoolism). Oameni care erau la un pas de moarte sau pacienți în spitale de boli mentale au suferit transformări miraculoase. Nu numai că le-a dispărut obsesia alcoolului, dar au ajuns să aibă o sănătate perfectă. Pentru a-și menține această stare, continuă să se roage, să practice cei 12 Pași și să se abțină de la orice substanță cu proprietăți psihotrope, inclusiv uneori anestezia la dentist. Părintele Ortodox Melethios Weber, în cartea sa „Doisprezece Pași de Transformare” (Twelve Steps of Transformation) explică bazele ortodoxe ale programului, care are efecte pozitive și asupra neortodocșilor, cu condiția să aibă credință în Dumnezeu. (N. T.)

Sursa: www.episcopia-italiei.it

Pedeapsa lui Dumnezeu

Ați văzut cum Dumnezeu l-a pedepsit imediat pe soț pentru nemilostivirea lui? Aici îmi amintesc de părintele Paisie Aghioritul care i-a zis unui om oarecare, ce dorea să audă un cuvânt de folos: „Îți dau binecuvântare să te cerți cu toată lumea, dar cu soția ta niciodată!”. Degeaba ești în pace cu toată lumea, dacă nu ai liniște în casa ta!

Unei familii cunoscută mie i s-a întâmplat următorul lucru:

Soția era însărcinată în ultimele luni. Odată, venind soțul de la muncă și fiind obosit, s-a culcat. După câteva minute, soția l-a trezit ca să o ajute la ceva. Atunci el s-a înfuriat că l-a trezit din somn și a împins-o cu violență. Ea a căzut și s-a lovit cu burta de pat. Din cauza durerii, a început să plângă în hohote, ținându-se de burtă. Plângea și se ruga. Soțul, nebăgând-o în seamă, s-a culcat înapoi.

Nu după mult timp s-a trezit din nou, având dureri foarte mari la gât. Durerea îl lua din spate și cobora spre umeri și se mărea din ce în ce mai mult. Nu a putut dormi toată noaptea. Soția îi făcea masaj ca să-i mai potolească durerile.

În ziua următoare, nu a putut merge la muncă și se simțea foarte rău. Din rânduiala lui Dumnezeu, în casa lor se afla un monah care era în trecere pe acolo. Cunoscând situația, l-a sfătuit pe soț să se poarte mai blând cu soția și să-și ceară iertare de la ea. Într-adevăr, seara, înainte de culcare, și-a cerut iertare de la soție, iar în ziua următoare a putut să plece liniștit la muncă fără să-l mai doară nimic.

Ați văzut cum Dumnezeu l-a pedepsit imediat pe soț pentru nemilostivirea lui? Aici îmi amintesc de părintele Paisie Aghioritul care i-a zis unui om oarecare, ce dorea să audă un cuvânt de folos: „Îți dau binecuvântare să te cerți cu toată lumea, dar cu soția ta niciodată!”. Degeaba ești în pace cu toată lumea, dacă nu ai liniște în casa ta!

(Monah Pimen Vlad, Povestiri duhovnicești, vol. I, Editura Axa, 2010, pp. 149-151)

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu”

Va lăsa Dumnezeu făptura Sa? Mana, pe care Dumnezeu o arunca în fiecare zi israeliților în pustie, se strica dacă o țineau pe a doua zi. Așa a iconomisit Dumnezeu, pentru ca să aibă încredere în

Pronia dumnezeiască.

Dacă mai întâi căutăm împărăția lui Dumnezeu – și aceasta trebuie să fie singura noastră grijă – toate celelalte ni se vor da. Va lăsa Dumnezeu făptura Sa? Mana, pe care Dumnezeu o arunca în fiecare zi israeliților în pustie, se strica dacă o țineau pe a doua zi. Așa a iconomisit Dumnezeu, pentru ca să aibă încredere în Pronia dumnezeiască.

Noi încă n-am înțeles cuvântul: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu”. Ori credem, ori nu credem. Când am mers să stau la Sinai, nu aveam nimic. Dar nu m-am gândit deloc ce o să se întâmple cu mine în pustie printre oameni necunoscuți: ce voi mânca, cum voi trăi.

Sihăstria Sfintei Epistimia unde aveam de gând să locuiesc era de mulți ani părăsită, nelocuită. Deoarece nu voiam să îngreuez Mănăstirea n-am cerut nimic. Îmi aduceau totuși puțină pâine de la mănăstire dar o întorceam înapoi. De ce să mă neliniștesc când Hristos a spus: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu”? Și așa era foarte puțină. Nici lucru de mână nu știam, ca să spun că voi lucra și îmi voi scoate pâinea. Singura unealtă ce o aveam era o foarfecă. Am desfăcut-o în două, le-am ascuțit de o piatră, am luat și un lemn și am început să fac iconițe sculptate. Lucram și spuneam și rugăciunea. M-am deprins repede. Făceam mereu același model, și lucrul pe care ar fi trebuit să-l fac în cinci zile l-am făcut în 11 ore, și nu numai că nu am dus lipsă, dar i-am ajutat și pe beduini. Pentru o perioadă de timp am făcut lucru de mână destule ceasuri pe zi.

Apoi am ajuns la o situație în care nu mai voiam să fac lucru de mână, dar vedeam nevoia pe care o aveau beduinii. Dacă le dădeai o scufie și o pereche de sandale, era pentru ei o binecuvântare foarte mare... Dar apoi mi-a venit gândul: „Am venit aici să ajut pe beduini sau să fac rugăciune pentru toată lumea?” Astfel că am hotărât să limitez lucrul, ca să fiu mai nerăspândit și să mă rog mai mult. Și oare așteptam ajutor de undeva? Beduinii nu aveau ei înșiși ce să mănânce. Mănăstirea era departe. În partea cealaltă era pustie. Dar în aceeași zi în care am limitat lucrul, ca să dau mai mult timp rugăciunii, vine cineva, mă află afară de peșteră și-mi spune: „Iată, ia aceste 100 de lire ca să ajuți pe beduini și să nu ieși din programul tău, ci să te rogi”. N-am mai răbdat. Pentru un sfert de ceas l-am lăsat singur și m-am dus înăuntru. Purtarea de grijă și dragostea lui Dumnezeu mi-au pricinuit o astfel de stare, încât n-am mai putut să-mi țin lacrimile. Vezi cum rânduiește Dumnezeu, atunci când există intenție bună? Pentru că eu cât le-aș fi dat? Dădeam unuia, venea altul. „Mie nu mi-ai dat, Părinte!” – spunea. După aceea venea altul și spunea: „Mie nu mi-ai dat, Părinte!”

(Cuviosul Paisie Aghioritul, Trezire duhovnicească, Schitul Lacu, Sfântul Munte Athos, 2000, pp. 246-247) auzit.

Sursa: www.doxologia.ro

Să ne spovedim cât mai des!

Când ne ducem și ne spunem necazurile părintelui duhovnic care stă în fața icoanei Mântuitorului Hristos, să ne osârduim să n-ascundem nimic, că dacă ascunzi ceva, nici cele care le-ai mărturisit nu se iartă.

Să ne spovedim cât mai des, ca să fim cât mai apropiați de Dumnezeu. Dacă avem o patimă oarecare în sufletul nostru și ne

ținem de ea că e bună, atuncea-i dărâmare!

Când ne ducem și ne spunem necazurile părintelui duhovnic care stă în fața icoanei Mântuitorului Hristos, să ne osârduim să n-ascundem nimic, că dacă ascunzi ceva, nici cele pe care le-ai mărturisit nu se iartă. Dar dacă ai spus tot ce ai avut pe sufletul tău, atunci tot ce a înregistrat Satana în catastifurile lui se șterge automat și rămâne sufletul nostru curat. Când ne spovedim, lui Hristos ne mărturisim; părintele duhovnic este ca un martor că „da, într-adevăr, te-ai spovedit.” „Fiți sfinți, că Eu sfânt sunt”, zice Însuși Domnul. Dar cum să fim sfinți dacă suntem în lumea aceasta plină de necazuri și amărăciuni? Totuși, uite cât de mare bunătate are Dumnezeu către noi, oamenii păcătoși - stă mereu cu mâinile întinse și ne așteaptă pe toți.

Noi suntem oameni bântuiți de duhurile răutății, care instalează în sufletele și în cugetele noastre numai cele rele, și suntem neputincioși, și de multe ori cedăm gândurilor rele. Dar cu Dumnezeu înainte!

(Starețul Dionisie – Duhovnicul de la Sfântul Munte Athos, Editura Prodomos, 2009, pp. 30-31).

Împărtășania, medicamentul cel mai prețios

Creștinii încă n-au înțeles că Sfânta Împărtășanie este una dintre tainele obligatorii ale Bisericii. Cei mai mulți nu se împărtășesc cum ar trebui.

Creștinii încă n-au înțeles că Sfânta Împărtășanie este una dintre tainele obligatorii ale

Bisericii. Cei mai mulți nu se împărtășesc cum ar trebui. Bătrânul Filotei zicea referitor la acest subiect: „Din necredință și lipsă de evlavie, unii nu se împărtășesc deloc. Alții, din ignoranță, lipsă de credință și neglijență, prin lipsa de dragoste adevărată și curată față de Dumnezeu, se împărtășesc o dată sau de două ori pe an. Și atunci din obișnuință, fără frică de Dumnezeu, fără credință și fără dragoste. Este o situație tristă și vrednică de plâns când preotul, deschizând ușile împărătești, îi pofteste pe credincioși să se împărtășească și nimeni nu se apropie!”

(Andrei Andreicuț Arhiepiscopul Alba Iuliei, Mai Putem Trăi Frumos? - pledoarie pentru o viață morală curată, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2004, p. 62).

www.doxologia.ro

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂTORIM ÎMPREUNĂ BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

➤ prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.

➤ prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

➤ cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :-
cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic

- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- **II și a IV a Miercuri** din lună de la ora 16.00 – Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

- **Sâmbătă:** pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie.

- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- **Duminică** și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- **I și a III Miercuri** din lună Vecernia zilei începând cu ora 16.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 17.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- a **II și a IV Vineri** din lună, Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 19.00. De la ora 18.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare **Marți** începând cu ora 16.00, la Biserica parohială din Piazza Luigi Rizzo Nr.15, Pescara

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Cu ocazia Hramului Parohiei Pescara -" Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" - sărbătorit în fiecare an pe data de 03 februarie, invităm cu bucurie pe toți credincioșii Parohiei noastre să participe la slujbele în cinstea Sfinților, care se vor desfășura la Biserica din Pescara după următorul program:

- **Duminică, 02 Februarie**, de la ora 9.30 - săvârșim Sfânta Liturghie și slujba Parastasului pentru pomenirea tuturor celor adormiți, iar după slujbă vom merge la un restaurant tip "fără limită" din zonă unde meniul este de 10 euro – înscrierea se face la parohie sau la numărul de contact . (Pentru Parastas se poate aduce coliva, vin, colaci sau prescuri, precum și pachetele de împărțit);

- **Luni, 03 februarie**, începând cu ora 9.30 - săvârșim slujba Sfintei Liturghii împreună cu un sobor de preoți de la parohiile din împrejurimi, încheind cu slujba Parastasului pentru pomenirea celor adormiți;

Dat fiind faptul că hramul parohiei reprezintă o sărbătoare a întregii comunități, îndemnăm pe toți să participe la sărbătoarea Sfinților protectori, prin Taina Spovedaniei, iar cei ce primesc binecuvântarea împreună cu toți copiii, să se împărtășească cu Cinstitul Trup și Sânge a Mântuitorului Hristos, spre lăsarea păcatelor și spre viața de veci, astfel arătând că facem parte din aceeași comunitate a lui Hristos.

"Sfinte și Dreptule Simeon și Sfântă Prorociță Ana, rugați pe Milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de păcate sufletelor noastre!"

Anul 3 N° 01, 19.01.2014. Acest număr s-a tipărit în 40 de exemplare și se distribuie gratuit

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚII CEI
CONDAMNAȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM SIRUL**

SLĂVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE!

